v adm. řízení — o práce přípravné, na něž zákaz onen se nevztahuje, a následkem tohoto nedostatečného zjištění pokutuje stěžovatele pro výkon prací, které pod zákaz § 8 cit. zákona nespadají.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto stížnost důvodnou. § 8 zákona z 19. prosince 1918, č. 91 sb. z. a n., zakazuje — mimo výjimky tam stanovené, které nepřicházejí tu v úvahu — práci v noci, t. j. v době od desáté hodiny večerní do páté hodiny ranní. Žalovaný úřad v souhlase s první stolicí zjišťuje, že v pekařském závodu stěžovatelově pracovalo se u válu již od 4. hodiny ranní. Toto zjištění čerpá ze svědecké výpovědi J. S., který udal při svém výslechu, že v onen den při příchodu kontrolní komise, jejíž byl členem, o čtvrté hodině ranní byli v dílně tři dělníci, kteří právě vyhazovali hotové, skynuté těsto na vály a začali u válu pracovati, jakož i z výpovědi J. F., rovněž při revisi přítomného, že v uvedenou dobu byli v dílně zaměstnáni tři dělníci pracemi u válu a že část pečiva byla již hotova a mohla se dávati do pece. S těmito výpověďmi jest předpoklad úřadu, že v uvedený den v dílně stěžovatelově již o 4. hodině počalo se pracovati u válu, úplně ve shodě a má v nich dostatečnou oporu.

Stěžovatel reprodukoval ovšem ve svém administrativním rekursu prohlášení, podepsané m. j. uvedeným již J. S. a ještě druhým účastníkem kontrolní komise, jakož i třemi dělníky stěžovatelovými, znějící v ten smysl, že v dílně stěžovatelově kontrola zjistila pouze zadělávání těsta a vytápění pece, tedy práce přípravné, neshledal však vady řízení v tom, že úřad neuznal již nutným, konati další šetření a rozhodnutí svoje opřel jen o zmíněné svědecké výpovědi. Řízení průvodní v trestních věcech policejních — jako v administrativních záležitostech vůbec — ovládáno jest zásadou volného hodnocení průvodů, takže kontrola soudní musí se omeziti jen na otázku, zdali snad průvodní materiál, o který se správní úřad opírá, není vůbec nezpůsobilý, zejména pro povahu pramene, z něhož byl čerpán, nebo pro porušení některého podstatného pravidla procesného, a dále na otázku, zdali provedené průvody logicky činí vůbec možným skutkový závěr, k němuž úřad dospěl.

V těchto mezích je zůstaveno posouzení úřadu správního, které z přípustných výpovědí svědeckých, vzájemně si odporujících, má dáti víru, a zdali provedené důkazy postačují, či zdali je třeba doplniti je důkazy dalšími (na př. výslechem ještě dalšího svědka průvodního). Úřadu správnímu je také zůstaveno hodnotiti okolnosti, které mohou míti vliv na věrohodnost slyšených svědků, kdežto kontrola, kterou v příčině tohoto hodnocení provádí soud, omezuje se také jen na stránky svrchu uvedené.

V těchto směrech, soudní kontrole přípustných, žádných vad shledáno nebylo. Musil tedy také nejvyšší správní soud vycházeti ze skutkové podstaty úřadem zjištěné. A že by práce u válu spadaly pod práce přípravné, dle tvrzení stížnosti ze zákazu § 8 citovaného zákona vyňaté, stížnost nenamítá, ba přiznává opak.

Je-li ale takto bezvadně zjištěno, že v dílně stěžovatelově se pracovalo toho dne již o 4. hodině a tedy před 5. hodinou ranní u válu, je tím prokázána skutková podstata přestupku § 8 cit. zák. a stížnost jeví se proto bezdůvodnou.

(Z nálezu nejv. správ. soudu ze dne 15. února 1924, č. 2475/24.)

Jen osobní zodpovědnost zástupce může poskytnouti úřadu záruku, aby předpisy zákona i právnickými osobami byly splněny; přenáší-li zástupce svou funkci přechodně na jinou osobu, činí tak na vlastní nebezpečí.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zemské správy politické potvrzen byl nález okresní správy politické, jímž stěžovatel uznán byl vinným přestupkem § 8 zákona ze dne 19. prosince 1918, č. 91 sb. z. a n., že ve velkopekárně M. pracovalo deset dělníků na pracích u válu a u pecí před pátou hodinou ranní a odsouzen zástupce firmy M., spol. s r. o. dle § 13 cit. zákona k pokutě 1200 Kč, pro případ nedobytnosti k vězení na 50 dnů.

O stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, uvážil nejv. správní soud takto: Není sporno, že bylo toho dne již před pátou hodinou ranní pracováno v závodě firmy, jejímž zástupcem jest stěžovatel, čímž jest prokázána objektivní skutková podstata přestupku § 8 cit. zákona, který zakazuje pracovati v noci, t. j. v době od 9. hodiny večerní do 5. hodiny ranní, nejde-li o podniky nepřetržitě provozované, v nichž z důvodů technických nesmí se výroba zastaviti. Jde tedy pouze o to, komu se má v subjektivním směru přičísti vina na tomto trestním jednání.

Zákon sleduje účel, chrániti zaměstnance proti přílišnému prodloužení pracovní doby, zákaz noční práce, čelí tedy proti zaměstnavatelům; tímto zaměstnavatelem jest v daném případě společnost s ručením obmezeným, která dle §§ 3 a 55 živn. ř. jest povinna ku provozování živnosti zříditi způsobilého zástupce, jenž úřadem musí býti schválen, který živnost vůči úřadu zastupuje a dle § 137 živn. ř. odpovídá za správné provozování podniku; takovým zástupcem jest stěžovatel, což nebylo popřeno.

Stěžovatel namítá proti obvinění pouze, že pekárna jest provozována po továrnicku a jest jen jedním odvětvím firmy; řízení jednotlivých odvětví výroby neobstarávají ani společníci, ani jednatelé, nýbrž k samostatnému vedení jich určeni jsou jednotlivci, tak k vedení pekárny dílovedoucí L.; v době, kdy dělníci byli při noční práci pekařské přistiženi, nebyl stěžovatel v tuzemsku, nýbrž v cizozemsku; před svým odjezdem nařídil dílovedoucímu L., aby rozdělení práce v pekárně přesně dle zákona o osmihodinové době pracovní prováděl pod vlastní zodpovědností; také dílovedoucí L., odcházeje na dovolenou, nařídil dělníkům, aby zákaz noční práce nebyl překročován. Tento písemný zákaz byl také v dílnách vyvěšen a dělníci, kteří před tím vyjednávali sami u okresní správy politické ohledně částečného zrušení zákazu noční práce, prý sami o své újmě přes zákaz dílovedoucího započali dotyčného dne před stanovenou hodinou ranní svoji práci v úmyslu, aby tím svůj výdělek zvýšili. Okolnosti tyto žalovaným úřadem právem nebyly vzaty v úvahu.

Předpisem §§ 3 a 55 živn. ř. o zřízení zodpovědného zástupce hledí zákon zajistiti zachování povinností jinak živnostníku jednotlivci uložených také proti právnické osobě při provozování živnosti; tento schválený zástupce jest zřízen pro celý podnik, nelze proto zodpovědnost zřízeného zástupce vzhledem k rozsahu podniku obmezovati na nějaký vrchní dozor, ani není dle zákona přípustno, zodpovědnost zástupce soukromou úmluvou přenésti pro jistou dobu na osobu, která úřadu nebyla ve smyslu citovaného §§ 3 a 55 živn. ř. ani oznámena, ani úřadem jako zodpovědným zástupcem schválena.

Jen osobní zodpovědnost zástupce může poskytnouti úřadu záruku, aby předpisy zákona i právními osobami byly splněny; přenáší-li tedy zástupce svou funkci přechodně na jinou osobu, činí tak na vlastní nebezpečí. Nelze proto hledati ani vadu řízení v postupu správního úřadu, že k důkazům o okolnostech stěžovatelem v uvedeném směru nabízených, nebyl vzat zřetel.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Z nálezu nejv. správ. soudu ze 7. dubna 1924, č. 12.554/23.)